

USCA

POST

VER. "USA en CANADA FILATELIE"

OPGERICHT 10 JAN. 1970

Redactie: A. van Herk
Livingstonelaan 193
3526 HD UTRECHT

November 1983

Nummer 16

(NOG EENS: DE NIEUWE USA-ZEGEL VAN \$ 9.35)

Onze filippica in Usca Post nummer 15 tegen de grapjes met de nieuwe Express Mail Next Day Service-zegel van \$ 9.35 was niet de enige. Allereergaven filatelisten in hun bladen lucht aan teleurstelling, verontwaardiging en zelfs woede.

Wij zijn U nog wat details schuldig. Om te beginnen: de USPS liet de zegel niet op 14, maar op 12 augustus uitkomen. Voorts: de 8e vlucht van de Space Shuttle Challenger is inmiddels met succes uitgevoerd, zoals U weet. De Challenger voerde 260.000 enveloppen mee, voorzien van de nieuwe zegel en van een cachet dat tevens het 25-jarig bestaan van de NASA eert. Een deel van deze covers is voor de vlucht sterk samengeperst in twee grote kisten, de rest in cilindervormige containers, gevuld met pure stikstof. Alle stukken zijn tijdens de vlucht blootgesteld geweest aan de extreme temperatuurwisselingen in de ruimte, namelijk wanneer de grote deuren van

de Shuttle openstonden. De USPS wijst er dan ook op, dat de covers beschadigingen kunnen vertonen. Vervangende exemplaren zullen niet worden verstrekt, wel wordt de betaalde prijs gerestitueerd. Die prijs was \$ 15.35.

De afstempeling geschiedt met een beeldstempel, met de oorspronkelijke datum van 12 augustus. De werkelijke startdatum wordt op de covers vermeld, en er wordt tevens een aankomststempel op afgedrukt met plaats en datum van de landing. Elk stuk krijgt een nummer, dat uniek blijft.

De opbrengst van de operatie, zo'n 4 miljoen dollar, gaat fifty-fifty naar de USPS en de NASA. Dit gaf het huisorgaan van Stanley Gibbons aanleiding om de USPS in bescherming te nemen tegen de uitgeoefende kritiek, want watis nu 2 miljoen in verhouding tot de gigantische bedragen, waarmee de USPS werkt? Helemaal niets! Stanley Gibbons ziet in de space cover een service aan de verzamelaar. Kritiek heeft hij slechts op het aantal van 260.000, dat naar zijn mening veel te laag is. Men had van tevoren moeten begrijpen dat daarmee een speculatie-object werd geschapen. Stanley Gibbons verwacht, dat de marktprijs steil omhoog zal gaan.

Wij zagen - vrijblijvende - aanbiedingen van f 95.- per cover.

(ERRATA)

Op blz 295 van Usca Post nummer 14 staat in de 9de regel van onderen het woord "dienst-enveloppen". Wilt U dit wijzigen in "dienstpostzegels"?

Bij het artikel "Synoptic" van de hand van Gerard Soldaat op blz 299 van Usca Post nr. 15, is verzuimd te vermelden dat dit eerder verscheen in "Postzegel Revue".

(DE PAN-AMERICAN SERIE 1901, Sc. 294-299)

Hoewel deze serie de eerste gelegenheids-serie was, die in de 20^e eeuw verscheen, ontstond de gedachte achter de Tentoonstelling, die er de aanleiding toe was, nog in de vorige eeuw. James G. Blaine, minister van Buitenlandse Zaken onder President Garfield, was de geestelijke vader. Hij was ook voorzitter van de eerste Pan-Amerikaanse Conferentie, en hij vond dat de volkeren van het Amerikaanse Continent naar elkaar toe moesten gaan groeien. In een Pan-Amerikaanse Expositie zag hij een middel om de belangen van de staten op het westelijk halfrond gebundeld onder de aandacht van de wereld te brengen.

Men was aanvankelijk van plan de expositie in 1899 te houden, op het Cayuga Eiland in de Niagara Rivier, een paar kilometer boven de watervallen. Op 25 augustus 1897 sloeg President McKinley daar zelfs de eerste paal voor in de grond.

Maar al gauw bleek dat er een geweldige belangstelling voor het evenement bestond. Het uitverkoren terrein zou de te verwachten mensenmassa's nooit kunnen verwerken. Bovendien was het alleen met de boot te bereiken en de Niagara is een snelstromende rivier, waarop vaak plotseling mist ontstaat. Men moest er niet aan denken dat zo'n boot zou afdrijven naar de vlakbij liggende watervallen!

De plannen werden dus herzien. De expositie zou een bredere opzet krijgen en in Buffalo worden gehouden. Men gunde zich een uitstel van twee jaar. In het kader van de voorbereidingen richtten de organisatoren ook een verzoek tot de PMG, om een serie bijzondere

postzegels uit te geven. De PMG had daar wel oren naar en hij legde de uitvoering in handen van zijn Derde Assistent, C. E. Madden. Die was van mening dat de serie uit dezelfde negen waarden zou moeten bestaan als de Trans Mississippi Serie van 1898. Dit leidde al dadelijk tot weerstand bij de verzamelaars, die het Departement herinnerden aan de belofte, gedaan na de protesten tegen de hoge waarden in de serie van 1898, dat er voortaan geen dure gelegenheidszegels meer zouden worden uitgegeven.

Na veel palaver besloot men tot een serie van zes, in de waarden 1, 2, 4, 5, 8 en 10 cents, met het opschrift "Commemorative Series of 1901", in plaats van het oorspronkelijk voorgestelde "Pan-American Series of 1901". Laatstgenoemd opschrift zou namelijk kunnen worden gezien als reclame, en de Wet laat geen reclame op postzegels toe.

Wel zorgde het POD voor stempels met slogans in verschillende uitvoeringen. Het organiserend comité liet speciale enveloppen drukken met afbeeldingen van het expositieterrein. Deze werden door vele bedrijven in Buffalo gebruikt en tezamen vormen zij een interessante collectie.

De zegels werden de eerste tweekleurige die door het "Bureau of Engraving and Printing" werden geproduceerd, en bovendien de eerste sinds 1869. Voor het eerst ook gebruikte men één en dezelfde kleur voor de medaljons, en wel zwart. Het POD zelf sprak van "de meest kunstzinnige serie die het Departement ooit uitgaf" en ... het kreeg gelijk. De omlijstingen van de zes zegels zijn verschillend, maar ze passen wonderwel bij elkaar. De afmetingen zijn 0.76 x 1.06 inch, ofwel 19.3 x

26.9 mm. De vignetten zijn gemaakt naar eigentijdse foto's. Men gebruikte zacht poreus papier met het watermerk USPS in dubbellijnige letters. De gom was wit, de tanding 12. De zegels werden gedrukt in vellen van 200. De lay-out is afgebeeld op blz 331. De vellen werden horizontaal doorgesneden tot loketvellen van 100. Voor elke waarde waren uiteraard twee afzonderlijke platen nodig, voor elke kleur één. De plaat voor de omlijsting had 4 plaatnummers (P), die elk rechts naast een Imprint (I) van het Bureau stonden. De imprint is van het type V. Op de gedrukte plano-vellen staan de imprints boven de 3e en de 8e zegel van de bovenste rij en de plaatnummers boven de 4e en de 9e zegel. Onderaan het vel staan ze op analoge wijze onder de zegels 93/94 en 98/99. De plaat voor het vignet had maar één nummer, dat altijd onder zegel 95 staat (V).

De vellen waren in 4 "panes" van 50 verdeeld door een horizontale en een verticale guideline met "arrows" aan het eind, altijd in de kleur van de omlijsting. Aan boven- en onder-eind van de verticale guideline zit ook een "arrow head" of "spear head" (S), een pijl- of speerpunt, in beide kleuren. Deze diende om een zuivere registratie van frame en vignet te vergemakkelijken. De Scott Catalogus noemt ze "markers".

Langs de horizontale guideline ontstond bij het doormidden snijden een "straight edge", maar de verticale guideline was geperforeerd.

Er bestaan derhalve "arrow blocks", waarop de arrow compleet is, namelijk van de boven- en de onderrand van het vel.

In de uiterste linker bovenhoek en rechter onderhoek van het plano-vel staat op de vel-

rand het betreffende waardecijfer met de letter C van cents, in beide kleuren. Men deed dit om te voorkomen dat men een frame van de ene waarde zou afdrukken rond het medaljon van een andere waarde.

Op de velrand zijn voorts initialen te vinden van de drukkers, die de persen bedienden. Deze controlemaatregel van het Bureau bleef gehandhaafd tot kort vóór de uitgifte van de permanente zegels van 1912.

De zegels waren aan de loketten verkrijgbaar van 1 mei tot 31 oktober 1901.

De 1 cent (Scott 294)

Afbeelding: De zegel werd ontworpen door R. Ostrander Smith, het vignet werd gegraveerd door G.F.C. Smillie, het frame door Robert Ponickau, de letters en cijfers door Lyman F. Ellis. Het vignet toont de bakboordzijde van het SS "City of Alpena", een éénpijper die vroeger voor de Detroit & Cleveland Navigation Co de Grote Meren bevoer. Het was een raderboot, die later onder de naam "City of Saugatuck" dienst deed voor de Goodrich Transit Co in Chicago. Onder het vignet is het opschrift "Fast Lake Navigation" aangebracht: "Snelle Scheepvaart op de Meren".

Kleuren: groen/zwart, lichtgroen/grijszwart, dofgroen/grijszwart, dofgroen/zwart of lichtgroen/zwart.

Variëteiten: Door onzuivere registratie staat het vignet ten opzichte van het frame soms te ver naar buiten. Deze afwijking komt in alle richtingen voor. Ook zijn er verschillende "double transfers" gevonden.

Op zegels, gedrukt van plaatnr. 1172, komt bovenaan bij de letter E van "America" soms een gekleurd vlekje voor, vermoedelijk een "position dot". (Zie Vad. bij "guide dot").

De meest beroemde variëteit is natuurlijk de "inverted center", het kopstaand middenstuk. Eigenlijk moet men spreken van "inverted frame", want het vignet werd bij deze serie altijd het eerst gedrukt. Bij de 1 cent drukte men het vignet op 6, het frame op 15 maart 1901. Ondanks alle voorzorgen werden er vijf vellen kopstaand gedrukt, dus 1000 zegels, en dat is meer dan van welke andere tweekleurige USA-zegel ook. Er zijn er zo'n 700 van bewaard gebleven. De ontdekking werd gedaan in Bessemer, Alabama, door de Carrel Jewelry Co, nadat er al een aantal op te verzenden circulaires waren geplakt. Ze werden er ijlings weer afgeweekt, en aldus gered voor de filatelie.

Plaatnummers: voor de omlijsting 1112, 1116, 1123, 1139, 1172, 1175, 1179 en 1181 (8 st.) en voor het vignet: 1113, 1117, 1125, 1136, 1156, 1168, 1170, 1177, 1180, 1194, 1196, 1225-28, 1233-35 en 1248 (19 stuks).

Uitgegeven aantal: 91.401.500.

De 2 cents (Scott 295)

Het vignet toont de "Empire State Express", een sneltrein van de New York Central and Hudson River Railroad, naar een foto die is genomen toen de trein met 103 km/h voorbijreed. De omlijsting vertoont veel gelijkenis met die op het 10 dollar biljet van 1901. Welk ontwerp het vroegste is weet men niet, maar aan te nemen valt, dat de voorstelling op de postzegel is ontleend aan het bankbiljet. Het ontwerp is van R. Ostrander Smith, vignet en frame zijn gegraveerd door Baldwin en Ellis van het Bureau of Engraving & Printing. Deze drie heren namen trouwens ook de waarden 4, 5, 8 en 10 c. voor hun rekening. Dat het POD juist de "Empire State Express"

uitkoos was een gevolg van ijverig "pluggen" door de New York Central. Toen de keus eenmaal was bepaald maakte deze Spoorweg daarvan een ongegeneerd gebruik in zijn reclamecampagnes. In een advertentie las men b.v.: "200 miljoen staalgravures van de beroemdste trein ter wereld zijn thans te koop in elke stad, elk dorp en elk gehucht in de USA. Met zekerheid is te voorspellen dat die gravure een plaats zal krijgen in elke woning in Amerika en in duizenden woningen in Europa". Het woord "postzegel" werd niet genoemd.... Kleuren: karmijn/zwart, karmijn/grijszwart, rozekarmijn/zwart of scharlaken/zwart.

Variëteiten: Er is een "shifted transfer" bekend waarop de voorkant van de locomotief is verschoven, en één waarop de telefoonpalen dubbel zijn afgedrukt. Ook van het frame is er een gevonden: daarop zijn de parels in de lijst rond het vignet aan de linkerkant dubbel afgedrukt.

In de D van UNITED kunnen vlekjes voorkomen, veroorzaakt door een ongerechtigheid op de transferrol, waarmee plaat 1165 werd aangeemaakt.

Van plaat 1119 zijn zegels bekend waarop onder in de E van AMERICA een stip voorkomt, die vermoedelijk een "position dot" is.

Ook een "invert" ontbreekt niet, hoewel de gedrukte vellen destijds door 21 inspecteurs werden gecontroleerd voor ze naar de postkantoren gingen. Het aantal kopstaande 2 c. is echter veel geringer dan van de 1 c. Er zijn ca 160 ongebruikte, en 3 gebruikte ex. van bekend. Die vertonen duidelijk 2 kleurschakeringen, zodat men aanneemt dat ze uit 2 vellen afkomstig zijn. Het ene zou door een zekere Davis van de Mergenthaler Linotyp Co

op een postkantoor in Brooklyn zijn gekocht, het andere door de zondagschoolleraar Schoenberg bij het City Hall postkantoor in New York. Plaatnummers: Voor de omlijsting 1078 92 98 1114 19 22 26 29 65 67 69 en 76 en voor het vignet: 1079 93, 1115 18 24 27 28 34 35 37 1138 66 71 73 74 78 82 87 92 93 95 97 98 en 1208, 21-24, 29-32, 38-41. Duidelijk is, dat de platen voor het vignet sneller versleten waren dan die voor het frame. Dat zat hem in de buitengewoon fijne gegraveerde lijntjes. Uitgegeven aantal: 209.759.700.

De 4 cents (Scott 296)

Afbeelding: Deze toont een van de eerste elektrische automobielen, die de Baltimore & Ohio Railroad als taxi in dienst had in Washington, Philadelphia en Chicago, als service aan zijn reizigers. Op de bok zit naast de chauffeur het Hoofd van de reizigersdienst van de B & O in Washington, Samuel P. Hege. Op de achtergrond is het Capitool gedeeltelijk zichtbaar. De lijntjes hiervan lopen bijna altijd door in het bruin. De gravure is naar een foto gemaakt, die in september 1900 was afgedrukt in de "Royal Blue", een intussen verdwenen publicatie van de B & O.

Het woord "Automobile" onder de afbeelding was in die tijd misschien niet eens overbodig! Kleuren: donker roodbruin/zwart, chocoladebruin/zwart.

Variëteiten: De catalogus vermeldt ook van deze waarde een kopstaande variëteit. Deze is echter niet te wijten aan een fout, doch aan een uitdrukkelijke opdracht van het POD. Men ontving daar namelijk op een gegeven moment bericht dat er "inverts" waren ontdekt. Deze melding bleek later ongegrond, doch het POD besloot om "nu er toch al kopstaande ze-

gels in omloop waren" er nog een aantal bij te drukken als "specimen". Aldus werden opzettelijk 2 vellen van 200 kopstaand gedrukt. Een deel ervan werd met een handstempel van de opdruk "Specimen" voorzien, in een zeer klein lettertype. Eén vel van 100 werd opgenomen in de Staatsverzameling in het Nationaal Museum in Washington. Hiervan werden er later 97 geruild voor andere stukken. De gom van deze invertis is beschadigd, want het vel was in zijn geheel opgeplakt geweest in een album. Voorts is bekend dat er 194 ex. zijn vernietigd. Blijven over 106 stuks, al dan niet met de opdruk "Specimen". Welnu, deze zijn met gulle hand uitgedeeld aan vrienden en relaties van bovengenoemde Mr Madden! Toen dit bekend werd is er op last van President Roosevelt in 1904 een rapport over uitgekomen waaruit bleek dat Madden te goeder trouw had gehandeld en er financieel niet wijzer van was geworden. Het POD was echter zo geschrokken dat het de vellen kopstaande 5, 8 en 10c, die het voor de eigen collectie had gedrukt, ijlings vernietigde. Plaatnummers: vignet 1142, omlijsting 1145. Uitgegeven aantal: 5.737.100.

De 5 cents (Scott 297)

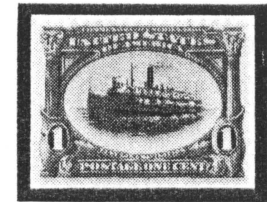
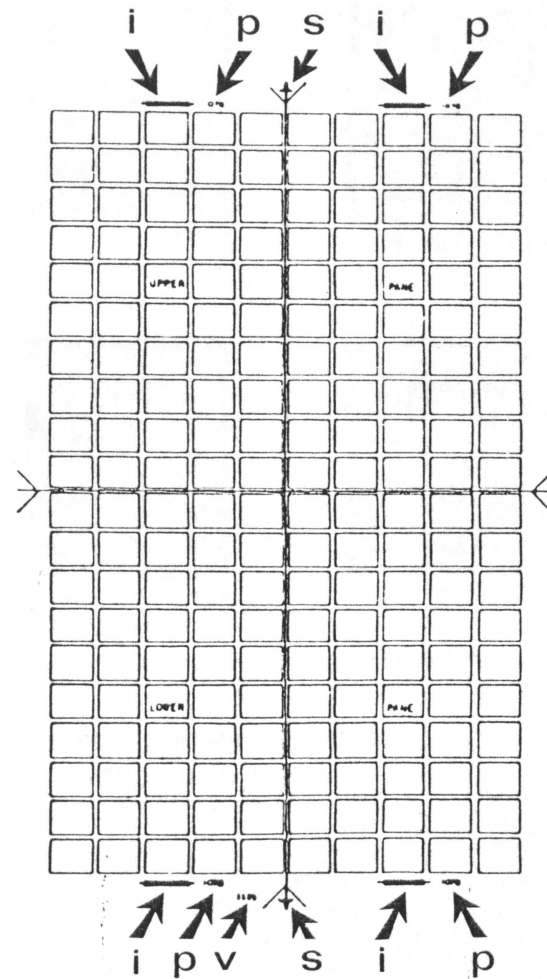
Afbeelding: Deze toont, naar een foto, de toen grootste stalen brug met één overspanning ter wereld: die over de Niagara tussen de USA en Canada. Op de brug zijn twee trolleybussen te onderscheiden, op de achtergrond de waterval.

Kleuren: ultramarijn/zwart, donker ultramarijn/zwart.

Plaatnummers: vignet 1141, omlijsting 1140.

Variëteiten: geen.

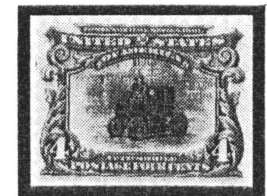
Uitgegeven aantal: 7.201.300.

294

295

296

297

298

299

PAN AMERICAN SERIE

VERY FINE

FINE/VERY FINE

FINE

VERY GOOD/FINE

AVERAGE/V.G.

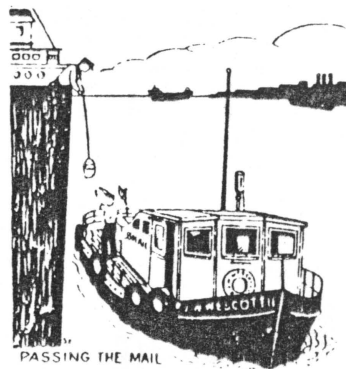
FAIR/AVERAGE

CENTRERING

CACHET 1932

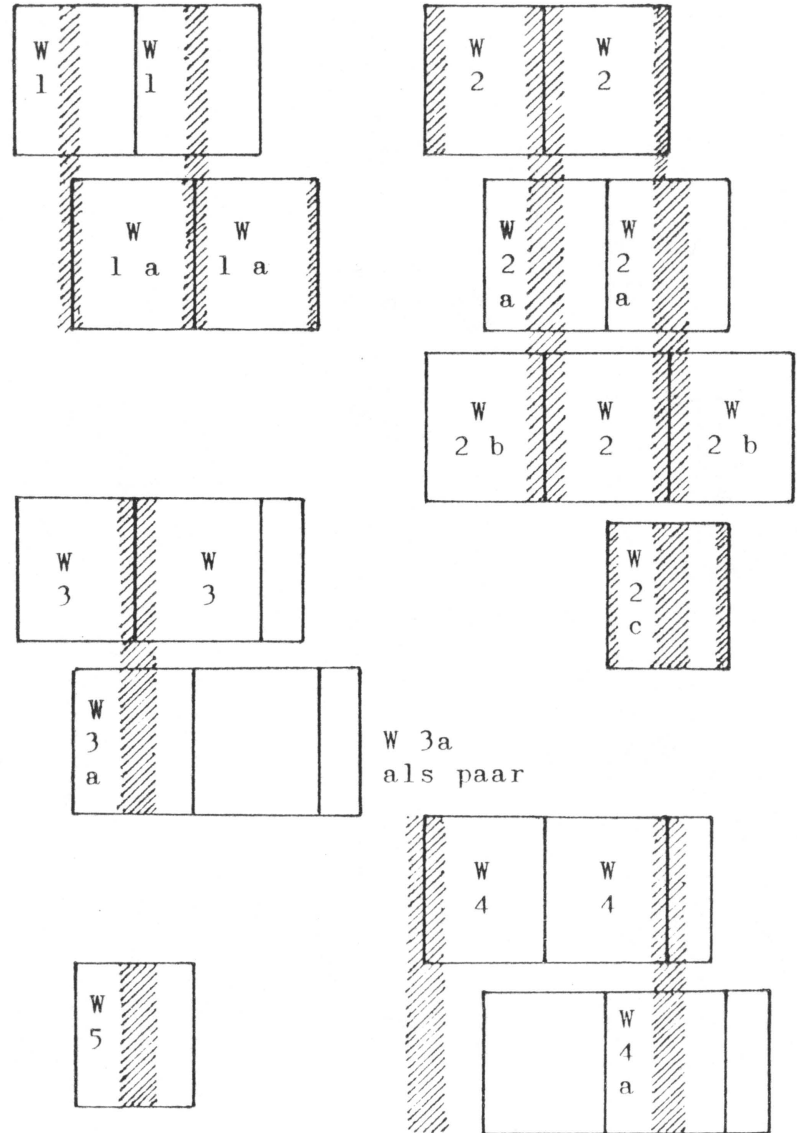
DETROIT RIVER MAILBOAT
LAST MAIL RUN 1965
70 YEARS OF SERVICE

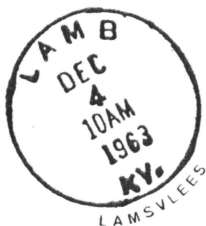
MOTOR CITY STAMP AND COVER CLUB

CACHET 1965

Winnipeg Chart

"STAMP" - POT

STEMPELS: ETEN EN DRINKEN!

Als het u lukt de zegel "on cover" te pakken te krijgen met een stempel van 1901 dan hebt u een schaars stuk in handen. Men zegt wel dat zo'n cover zeldzamer is dan een met de 5 cent 1847!

De 8 cents (Scott 298)

Afbeelding: Te zien is de grote sluis bij Sault de Sainte Marie in het in 1855 gereedgekomen Soo Kanaal, tussen het Bovenmeer en het Huronmeer. Op de Sc.1069, die in 1955 bij het 100jarig bestaan van de sluizen, de Soo Locks, verscheen kunt u de geografische ligging zien op een kaart. "Sault" is de oude schrijfwijze van het Franse woord "saut", dat "verval, verloop, sprong" betekent. De Sault van de Heilige Maria is een historische plek, want hier legden Franse ontdekkingsreizigers al in 1672 een claim op de binnenlanden van Noord-Amerika, in naam van Lodewijk XIV. Op onze zegel van 1901 liggen er twee ertsboten en een sleepboot in de sluis.

Kleuren: bruinviolet/zwart, paarsachtig bruin/zwart of bordeauxrood/zwart.

Variëteiten: geen.

Plaatnummers: vignet 1143, omlijsting 1150. Uitgegeven aantal: 4.921.700.

De 10 cents (Scott 299)

Afbeelding: Voor de "Snelle scheepvaart op de Oceanen" koos men een foto van het in 1895 van stapel gelopen S.S. Saint Paul, van de International Navigation Co. Voor de gravure werden sommige details wat veranderd. Dit schip verdiende wel een plaatsje in deze serie. Het was in de USA gebouwd en het was bovendien het eerste schip, dat door de Regering werd overgenomen in de oorlog tegen Spanje. Op 21 april 1898 werd het een hulp-

kruiser van de US Navy. In 1923 verkocht de Regering het voor de schroot aan Duitsland. Aanvankelijk had men een patriottisch motief op de zegel willen zetten, met afbeeldingen van de US vlag. Men vreesde echter, dat dit in het kader van een Pan-Amerikaanse serie de Zuid-Amerikaanse partners zou prikkelen. Die waren er toch al niet gelukkig mee, dat de begrippen "Amerika" en "Amerikaans" meer en meer met de USA werden vereenzelvigd. Kleuren: geelbruin/zwart, donker geelbruin/zwart.

Variëteiten: geen.

Plaatnummers: vignet 1144, omlijsting 1151. Uitgegeven aantal: 5.043.700.

Vervalsingen

Van de kopstaande zegels uit deze serie zijn vervalsingen in omloop die meestal gemakkelijk zijn te herkennen. Ook de geraffineerd gemaakte "fakes", waarbij van een doodgewone zegel het medaljon is afgekrabd en op de vrijgekomen plaats fotografisch een kopstaand middenstuk is ingedrukt, vallen door de mand als men ze tegen het licht houdt of in benzine dompelt.

EEN BEROEMDE POSTMASTER

Het is niet algemeen bekend dat Abraham Lincoln, de grote Amerikaanse President, in zijn jonge jaren nog Postmaster is geweest. Op 22-jarige leeftijd werd hij in New Salem IL in die waardigheid gekozen. De kolonisten daar zochten een jonge energieke persoonlijkheid, en zij spraken zich met grote meerderheid voor hem uit.

New Salem was bepaald geen welvarende gemeente en het salaris, dat aan de postmaster kon worden toegekend, was heel bescheiden.

Lincoln, zoon van een boerenarbeider, aanvaardde de functie op 7 mei 1833. Geld voor een uniform had hij niet en zo zag de gemeente hem rondlopen en dienstdoen in een shirt en een met bretels opgehouden broek. In New Salem kwam er bij goed weer eens in de week post aan en bij slecht weer, als de wegen slecht begaanbaar waren, vaak maar eens in de 14 dagen. Veel was het nooit en Lincoln bezorgde het zelf. De poststukken droeg hij daarbij in zijn hoed.

Voor mensen die hem vroegen of er post voor hen was gekomen nam hij vaak simpelweg zijn hoed af, om te laten zien hoe leeg die was: geen post! De gewoonte om documenten in zijn hoed mee te nemen hield hij zijn hele leven, ook toen hij president was geworden.

Maar als er post was voor mensen die ernaar snakten zag hij er niet tegenop een speciale bestelling in te leggen, al moest hij er een stevige wandeling voor maken. Daarmee kreeg hij de sympathie van de inwoners. Ook bij de straatjongens kon hij geen kwaad doen, want hij deed graag mee aan een potje knikkeren.

Er lopen verhalen dat hij, door geldgebrek gedwongen, het met zijn boekhouding wel eens minder nauw zou hebben genomen. Maar in evenveel verhalen wordt met klem betoogd dat op langere termijn zijn afrekeningen altijd hebben geklopt. Zijn blazoën bleef smetteloos!

Hij bleef in New Salem in functie tot 30 mei 1836. Toen sloeg hij een andere weg in, die uiteindelijk voerde naar zijn inhuldiging als President van de USA, op 4 maart 1861.

IETS OVER CENTRERING

Zoals wij allen weten gelden de catalogus-noteringen voor zegels met een goede centreringsring, kleur en tanding en een onberispelijke rugzijde. Zelfs een betrekkelijk gering gebrek kan een flinke waardedaling betekenen.

Tandinggebreken komen bij klassieke zegels zoveel voor, dat het moeilijk is daarvoor objectieve maatstaven aan te leggen. In hoeverre korte of ontbrekende tanden de waarde beïnvloeden maakt elke verzamelaar zelf uit.

Maar voor de centreringsring kunnen wel normen worden aangegeven. In veilinglijsten en advertenties bedient men zich van de kwalificaties "fair-average", via "very good" en "fine" tot "very fine". Om de betekenis van deze termen duidelijk zichtbaar te maken geven wij op blz 332 eens een illustratie.

Fair - Average: flink gedecentreerd, tanding snijdt aan 2 kanten zodanig in het beeld dat dit niet meer compleet is.

Average - Very Good: tanding snijdt in tekening, doch in geringe mate, zodat het geheel toch een goede indruk maakt.

Very Good - Fine: tekening is in één of beide richtingen gedecentreerd. Raakt aan één zijde de perforatie.

Fine: beeld is merkbaar gedecentreerd, maar raakt nergens de tanding.

Fine - Very Fine: beeld staat aan alle zijden mooi ver van de tanding, maar is iets gedecentreerd.

Very Fine: beeld staat bijna mathematisch zuiver midden op de zegel.

Superb of Extra Fine: mathematisch perfect gecentreerd.

Deze omschrijvingen slaan zowel op Canadese als op USA-zegels. Zij laten de extra brede randen, die bij sommige 19^e eeuwse zegels voorkomen, buiten beschouwing. Veel veilinghouders taxeren hiervoor een prijstoeslag. Evenmin zijn ze bruikbaar voor getande zegels met een zeer smalle rand, zoals sommige Queen Victoria emissies. Dikwijls omschrijft men zulke gevallen als "fine for the issue".

DUUR FOUTJE

Van de op 14 april 1982 verkrijgbaar gestelde vellen met de vogel- en bloem-symbolen van de 50 Amerikaanse Staten, Sc. 1953-2002, is er op 23 april 1983 één geveild bij Robert A. Siegel in New York. Het was een ongetand gebleven vel, waarvan men aanneemt dat het uniek is. Dat bleek dan ook wel uit de prijs die werd gehaald: \$ 32.500.- (plus 10% toeslag). In de veilingcatalogus stond het stuk beschreven als "het grootste aantal verschillende, unieke, foutzegels dat ooit als één kavel is aangeboden. Een spectaculair stuk van onberekenbare waarde. Waarschijnlijk de grootste fout in de historie van de postzegels van de USA".

Nu wij toch over tanding, of liever: weggelaten tanding spreken, knopen wij daar een opmerking aan vast. Wij menen namelijk te constateren, dat de perforatie bij de uitgiffen van de USA de laatste tijd een toenemend aantal onvolkomenheden vertoont. Versleten perforatorpennen worden blijkbaar niet meer vervangen, getuige de vele ontbrekende tanding-gaatjes. Bij de vogels en bloemen kwam dit verschijnsel ook weer veel voor.

In tegenstelling tot de algemene en de z.g. Ottawa tagging, die tot de fluorescerende behoren, bestaat de Winnipeg tagging uit fosforescerende balken. Onder de UV-lamp lichten die blauwachtig op, en als de lamp dooft gloeien zij nog even na. Deze effecten zijn overigens aanzienlijk zwakker als het om afgeweekte zegels gaat.

De Winnipeg tagging werd speciaal samengesteld voor behandeling in de Sefacan-machine (Segregate-Facing-Cancelling: sorteren, opzetten, stempelen) in Winnipeg. Zij werd ingevoerd op 13 januari 1962 en bleef in gebruik tot in 1972.

In "Canadian Stamp News" troffen wij een type-chart aan, die wij weergeven op blz 333. Wij hopen hiermee een aantal van onze leden te gerieven, hoewel wij weinig inzicht hebben in de spreiding van de belangstelling binnen de Vereniging. Laat ons eens weten welke onderwerpen U behandeld wilt zien!

Toelichting op de Type Chart:

- W 1 = normaal type balk van 4 à 5 mm over het midden van de zegel
- W 1a = verschoven type W 1
- W 2 = normaal type balk over de tandinglijn
- W 2a = verschoven type W 2
- W 2b = type W 2, links of rechts zonder balk
- W 3 = normaal type "5 bar split": 5 balken over 10 zegels maar niet op velrand
- W 3a = verschoven type W 3
- W 4 = normaal type "6 bar split": 6 balken over 10 zegels en de velranden
- W 4a = verschoven type W 4
- W 5 = normaal type balk van 8 à 9 mm over het midden van de zegel. Komt alleen voor bij de 4 cent Cameo

Op een van onze clubveilingen bood ik met succes op een enveloppe, die op 1 juli 1932 was afgestempeld door het "Detroit River Station". De envelop draagt een hand-gestempeld cachet met de tekst "First Trip - M/V G.F. Becker - The world's only floating post office" (Eerste reis MS G.F. Becker - Het enige drijvende postkantoor ter wereld). Zie afbeelding op blz 332.

Hoever overdrijving in die laatste bewering schuilt vermag Uw dienaar niet te beoordelen, maar het staat wel vast dat het Detroit River Station het enige drijvende postkantoor is van althans de USA. Het is ondergebracht in een boot en bij de invoering van het Zip-code systeem kreeg het codenummer 48222.

De Detroit River verbindt het Erie Meer met het Huron Meer en speelt daardoor een voorname rol in het drukke scheepvaartverkeer op, naar en van de Grote Meren. Reeds in 1895 stelde men een postschip in dienst terwille van de bemanningen van de vele schepen, die deze waterweg in het seizoen bevoeren. Het vaarseizoen ligt tussen april en november, de rest van het jaar legt Koning Winter de zaak stil. Aangekomen post wordt gedurende het hele etmaal naar de passerende schepen toegevoerd, en met behulp van een emmer aan boord gebracht: de "shore to passing ship mail delivery". Het devies van de mailboot luidt: "Never missing a ship".

Hoe het thans in dienst zijnde schip heet weet ik niet. Een verzoek om inlichtingen, gericht aan de "Motor City Stamp and Cover Club" kwam onbestelbaar terug. De postbus was zonder vervanging opgeheven. Weet iemand méér?

Van Herk

DE CANADESE "A"-ZEGEL VAN 1981

De eerste Canadese permanente zegel zonder waarde-aanduiding verscheen volgens plan op 29 december 1981. Deze "A"-zegel was nodig omdat op 1 januari 1982 een nieuw tarief van kracht werd. Een Kabinetbesluit bepaalde de A op 30 cents, het porto voor een brief tot 30 gram in binnenlands postverkeer. De zegel mocht niet op post naar het buitenland worden geplakt, omdat volgens de UPU-regels de frankeerwaarde in cijfers op de zegels moet staan. Maar dat zal wel niet overal tot de postverzenders zijn doorgedrongen. Het publiek snapte aanvankelijk van die A toch al niet veel!

Het zegelbeeld is een, in veler ogen lelijke, rasterafbeelding van een maple leaf, waarop de raster-dichtheid toeneemt van linksonder naar rechtsboven. Dit was goed geschikt voor de diepdruk waarin de zegel om veiligheidsredenen werd uitgevoerd. Een eenvoudiger drukprocédé zou het de vervalsers te gemakkelijk hebben gemaakt.

De zegels verschenen zowel in vellen als op rollen. Twee drukkerijen van waardepapieren werkten samen bij het drukken van de eerste oplage. Er was immers vliegende haast bij. Er werden drie platen voor gebruikt.

De British American Bank Note Company drukte van plaat 1, de Canadian Bank Note Company van de platen 2 en 3. Beide drukken kregen de tanding 13 x 13 1/4 (in de catalogi meestal aangegeven als 13 zonder meer), maar daarmee hield de overeenkomst tussen de twee dan ook op.

Er bestaat een opmerkelijk verschil in de door beide drukkers gebruikte papiersoorten.

De BABN drukte, zoals gewoonlijk, op kunst-drukpapier, dat tamelijk dik is, glanzend en helderwit. De rode inkt komt hierop heel mooi tot zijn recht. Gewoonlijk dient dit papier voor gecombineerde rasterdiepdruk en staal-diepdruk, zoals bij de permanente bloemenzegels, maar het kan ook worden gebruikt voor alleen staal-diepdruk, al is het niet optimaal geschikt voor diepdrukinken, die niet bijster goed pakken.

Het CBN-papier is het gebruikelijke dunne, minder helderwitte papier dat zij altijd voor diepdruk benut. De rode inkt maakt hierop een doffere indruk.

Het is niet moeilijk de beide soorten van elkaar te onderscheiden. De meeste catalogi laten het buiten beschouwing, maar Stanley Gibbons vermeldt het wél, in de Elizabethan Catalogue.

De rolzegel heeft verticaal de tanding 10. Hij is gedrukt door de CBNC, op rollen van 100, op een papier, dat sterk lijkt op het boven beschrevene. De rollen zijn verpakt, met een label, waarop "100 XA". De zegels hebben een in het oog vallende omtreklijn, en die maakt het makkelijk om "jumps" op te merken, plaatsen waar de ene zegel door onzuivere registratie wat hoger op de rol staat dan zijn buurman.

Alle zegels hebben de "algemene" tagging. De fluorescentie onder de lamp is vrij zwak.

NAAR EEN WASHINGTONLOOS TIJDPERK?

Het zou wel eens kunnen zijn, dat er op de 252^e geboortedag van George Washington, dat is op 22 februari 1984, op de Amerikaanse postkantoren geen enkele postzegel verkrijg-

baar zal zijn met zijn beeldenaar. Dat zou dan voor het eerst zijn in de geschiedenis van de Amerikaanse postzegel.

Sinds de portretten van Washington en Franklin werden uitverkoren voor de eerste federale postzegels van 1847 zijn zij beiden in alle volgende permanente series opgenomen geweest en altijd was er wel een zegel met hun gelaatstrekken erop aande loketten te koop. Maar het lijkt erop dat daaraan nu een einde gaat komen.

Franklin stond voor het laatst op de 7 cent van de Prominent Americans serie (Sc.1393D). Deze zegel is nooit uit de verkoop genomen en hij is ook thans nog verkrijgbaar bij postkantoren waar hij nog in voorraad is. Bij de Filatelistische Dienst in Washington is hij echter niet meer te krijgen. Het ziet ernaar uit, dat men deze zegel laat uitsterven.

De nog koerserende 5 c. Washington, die als vel- en als rolzegel is verschenen, hoort eveneens thuis in de Prominent Americans serie. Maar voor beide vormen gaat men over op nieuwe zegels. In juni jl. kwam de 5c velzegel met het portret van Pearl Buck uit en onlangs, op 10 oktober, de 5 c rolzegel met de Pope motorfiets erop. En Washington zal, naar het schijnt, "fade away", als een echte "old soldier".

Hij is op meer Amerikaanse zegels afgebeeld dan wie ook en dat record zal wel nooit worden gebroken. Overigens was dat puur traditie. Er is geen wet of regel die hem een vaste plaats op de zegels van de USA waarborgt. Tradities kunnen veranderen. Misschien is er een nieuwe in de maak. Want al bijna 20 jaar zijn er onafgebroken permanente zegels met de vlag, de Stars and Stripes, erop!